REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. 83 P-4625/2026-39

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijana Brlića iz Sesveta, Kozarićeva ulica 6A, OIB: 78924259354, zastupan po punomoćnici Romani Mihalić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732 iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćnici Mariji Bartoluci, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Leko i partneri d.o.o. u Zagrebu, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 11. rujna 2022., u prisutnosti punomoćnice tužitelja Romane Mihalić, odvjetnice, i punomoćnika tuženika Eugena Kujundžića, odvjetnika, radi ništetnosti i isplate, 27. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e:

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju MARIJANU BRLIĆU iz Sesveta, Kozarićeva ulica 6A, OIB: 78924259354, isplati iznos od 909,23 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće iznose kako slijedi:
- na iznos od 21,67 EUR računajući od 8. 2. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,66 EUR računajući od 8. 3. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,64 EUR računajući od 8. 4. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,61 EUR računajući od 8. 5. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,57 EUR računajući od 8. 6. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,51 EUR računajući od 8. 7. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,48 EUR računajući od 8. 8. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,24 EUR računajući od 8. 9. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,21 EUR računajući od 8. 10. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,26 EUR računajući od 8. 11. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,39 EUR računajući od 8. 12. 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,73 EUR računajući od 8. 1. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 22,03 EUR računajući od 8. 2. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 22,03 EUR računajući od 8. 3. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 22,12 EUR računajući od 8. 4. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,93 EUR računajući od 8. 5. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,88 EUR računajući od 8. 6. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,82 EUR računajući od 8. 7. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,82 EUR računajući od 8. 8. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,82 EUR računajući od 8. 9. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,61 EUR računajući od 8. 10. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,61 EUR računajući od 8. 11. 2009. pa do isplate,
- na iznos od 21,67 EUR računajući od 8. 12. 2009. pa do isplate,

- na iznos od 21,70 EUR računajući od 8. 1. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,79 EUR računajući od 8. 2. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,61 EUR računajući od 8. 3. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,64 EUR računajući od 8. 4. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,61 EUR računajući od 8. 5. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,63 EUR računajući od 8. 6. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,40 EUR računajući od 8. 7. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,51 EUR računajući od 8. 8. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,69 EUR računajući od 8. 9. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,76 EUR računajući od 8. 10. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,88 EUR računajući od 8. 11. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 21,97 EUR računajući od 8. 12. 2010. pa do isplate,
- na iznos od 22,03 EUR računajući od 8. 1. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 16,15 EUR računajući od 8. 2.2011. pa do isplate,
- na iznos od 16,14 EUR računajući od 8. 3. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 16,06 EUR računajući od 8. 4. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 16,06 EUR računajući od 8. 5. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,62 EUR računajući od 8. 6. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,61 EUR računajući od 8. 7. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,62 EUR računajući od 8. 8. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 9. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 10. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 11. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 12. 2011. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 1. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 2. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 3. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 4. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 5. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 6. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 7. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 8. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,62 EUR računajući od 8. 9. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 10. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 11. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 12. 2012. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 1. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 2. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 3. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 4. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 5. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,64 EUR računajući od 8. 6. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 7. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,63 EUR računajući od 8. 8. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 9. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 10. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 11. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 12. 2013. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 1. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 2. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,67 EUR računajući od 8. 3. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 4. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 5. 2014. pa do isplate,

- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 6. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,65 EUR računajući od 8. 7. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR računajući od 8. 8. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 9. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 10. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 11. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 12. 2014. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 1. 2015. pa do isplate,
- na iznos od 0,04 EUR računajući od 8. 2. 2015. pa do isplate,

i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećano za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te po stopi koja se za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 30. prosinca 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju MARIJANU BRLIĆU iz Sesveta, Kozarićeva ulica 6A, OIB: 78924259354 naknadi trošak parničnog postupka od 2.233,04 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 27. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako su tužitelj i tuženik dana 24. 05. 2007.g. sklopili Ugovor o kreditu broj 9012529575, solemniziran po javnom bilježniku Renati Kutija Kušpilić iz Zagreba, Maksimirska 3, pod poslovnim brojem OV-15178/2007 (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu). Ugovorom o kreditu kreditor je korisniku kredita stavio na raspolaganje kunsku protuvrijednost 102.031,92 eura (EUR) prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Rok otplate kredita iznosi 360 mjeseci od dana stavljanja kredita u otplatu, u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora za EUR važećem na dan plaćanja. U članku 4. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je početna kamatna stopa od 5,65%, promjenjiva sukladno odluci kreditora o kreditiranju građana, dakle određeno je da se utvrđuje temeljem jednostrane odluke tuženika. Naprijed navedeni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tužitelj ističe da je tuženik na opisani način

postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje u tekstu ZZP/03) i to čl. 81., 82. i 87. ZZP/03 te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 i dr., dalje u tekstu ZPP/05). Naime, tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je ugovorom utvrdio egzaktne parametre temeljem kojih bi tužitelj mogao znati kolika će biti njegova obveza po ugovorenoj kamatnoj stopi. Dakle, prednik tuženika je tom ugovornom odredbom sebi u biti ostavio slobodu određivanja visine kamatne stope, a bez da se o promjenama kamatne stope pojedinačno pregovaralo. Činjenica nepregovaranja po ocjeni ovog suda dovela je u neravnopravan položaj tužitelja jer se radi o tzv. tipskom ugovoru, a takav neravnopravan položaj doveo je do neravnoteže u pravima i obvezama te povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Nadalje, tužitelj smatra da je navedena ugovorna odredba o promjenjivosti kamatne stope ništetna i radi toga što je neodrediva, pa je i cijena/činidba neodrediva. Tuženik nije precizno odredio uvjete promjenjivosti i referentnu stopu uz koju se veže promjena, zbog čega tužitelj nije mogao predvidjeti promjenu kamatne stope, a niti je mogao provjeriti pravilnost promjene, budući da nije imao egzaktnih mjerila. Slijedom navedenog, tužitelju se protivno načelu savjesnosti i poštenja nametnula obveza koju nije mogao objektivno sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama tužitelja kao jedne od ugovornih strana, a u odnosu na drugu ugovornu stranu – tuženika, što je suprotno općim načelima prava, načelu ravnopravnosti sudionika u ugovornim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Iz svega naprijed iznijetog razvidno je da su te ugovorne odredbe ništetne, jer su protivne prisilnim propisima, konkretno relevantnim odredbama ZZP/03 i ZOO/05. Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi ugovora propisani čl. 87. ZZP/03 te čl. 270. i 322. ZOO/05. Slijedom navedenog, tužitelj ima pravo na isplatu novčane razlike između obveze za isplatu kamate I stvarno plaćene kamate primjenom navedene ništetne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate I to primjenom odredbe čl. 1111. ZOO-a, a u pogledu plaćanja zatezne kamate primjenom odredbe čl. 1115. ZOO-a., pa slijedom navedenog, a prema konačnom zahtjevu iz podneska od 20.08.2026. 06.12.2022. predlaže da sud obveže tuženika da tužitelju po osnovi ništetne odredbe o kamatnoj stopi isplati iznose navedene u točci I. izreke presude, kao i trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe Tužitelj zahtjev temelji na presudi Visokog trgovačkog suda broj Pž-7129/13 i odluci Vrhovnog suda Revt-249/14 donesenoj u sporu za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača koja je donesena povodom tužbe Udruge „Franak“ u odnosu na ugovore o stambenim kreditima građana vezane za valutu švicarski franak, a ne i u odnosu na ugovore o kreditima s valutnom klauzulom u valuti EUR, kao što je to ovdje slučaj. Naime, predmet spora u predmetu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. Pž7129/13, kao i predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/12, bila je zaštita kolektivnih interesa potrošača koju je tužitelj, Potrošač-Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, zahtijevao u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača smatrajući da su odredbe iz ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica, te ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama tuženika, sadržajno bile nepoštene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, čime da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača. Dakle, sudska zaštita je tražena isključivo u pogledu ugovora o kreditu kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica. S obzirom da je tužitelj s tuženikom

zaključio ugovor o kreditu u EUR, utvrđenja iz gore navedenih presuda se ne mogu koristiti u odnosu na ugovor o kreditu u EUR, jer zaštita kolektivnih interesa nije tražena niti je utvrđena u odnosu na kunske i EUR ugovore o kreditu. U tom smislu, izričito se navodi i u presudi Vrhovnog suda RH, pod poslovnim brojem Revt249/14 sljedeće: „Predmet ovog spora je zaštita kolektivnih interesa potrošača koju tužitelj zahtijeva u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača smatrajući da su odredbe iz ugovora o kreditu koje su tužene banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica, te ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva… Kako izreka pobijane presude čini jedinstvenu cjelinu, a iz koje je razvidno da se ista isključivo bavi pitanjem zaštite kolektivnih interesa potrošača vezano za ugovore o kreditu čija glavnica je valutnom klauzulom vezana uz valutu švicarskog franka, a ne i neke druge valute, to nema nikakve sumnje da se ista ne odnosi na ugovorne odnose proizašle iz ugovora o kreditu sklapane uz valutnu klauzulu vezanu uz neku drugu valutu..“ Dakle, pravna zaštita kakvu traži tužitelj postavljenim tužbenim zahtjevom ne odnosi se niti se može odnositi na ugovore o kreditu kojima je korisniku na raspolaganje stavljen iznos kredita u EUR! Tuženik, nadalje, ukazuje i na to kako je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika te ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Dakle, obzirom na činjenicu da su sklapanje Ugovora o kreditu i solemnizacija istoga, odraz stvarne volje ugovornih strana, te da u konkretnome slučaju nije riječ o ugovoru samo u smislu Zakona o obveznim odnosima, nego je zapravo riječ o javnobilježničkom aktu, nema pravne osnove za isticanje bilo kakvog zahtjeva koji bi proizlazio iz teze tužitelja da je u ugovoru o kreditu ugovorena promjenjiva kamatna stopa, odnosno da je tuženik jednostrano i arbitrarno mijenjao stopu redovne kamate, odnosno da je ugovorena bilo koja odredba koja nije odraz prave volje stranaka. ovome pravcu, ustanovljena je i praksa Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, u presudi VSRH Rev 895/2003, od dana 09.02.2005.g., prema kojoj: „Naime, iz ukupno provedenog postupka jasno proizlazi da je u sklapanju Sporazuma, te prilikom njegovog solemniziranja tužiteljica aktivno sudjelovala ne samo kao direktor trgovačkog društva H d.o.o., već i kao založni dužnik i kao takva potpisala kako Sporazum tako i akt o solemnizaciji, što je predstavljalo odraz njene stvarne volje. Upravo zato nema pretpostavki niti za ništavost pojedinih odredbi Sporazuma, niti za pobojnost ovoga, a time ni pretpostavki za brisanje upisane hipoteke.“ Tuženik, nadalje, ističe se kako je tužitelj poslovno sposobna osoba te prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane službenika banke pa konačno i javnog bilježnika, onda se s pravom može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo. Tužitelj se svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara. Nije stoga jasno na koji je to način tužitelj oštećen u konkretnom slučaju i temeljem čega je utvrdio da bi tuženik bilo što stekao bez osnove, a u okviru spornog kreditnog odnosa. Nesporno je da je između stranaka ugovorena promjenjiva kamatna stopa čiji su kriteriji promjene jasno definirani u samom ugovoru o kreditu, a ako tužitelj smatra da ga je tuženik trebao „prisiliti“ na pregovaranje o pojedinim odredbama ugovora, nakon što je tužitelj sam donio odluku o zaključivanju upravo predmetnog ugovora, te da je bez ikakvih daljnjih pitanja i kod javnog bilježnika prilikom solemnizacije ugovor svojevoljno potpisao, očito je da vrlo jednostrano i neživotno promatra predmetnu situaciju ne uzimajući u obzir sve moguće aspekte toga pitanja. Naime, u takvom bi slučaju upravo i jedino banka u tom poslovnom odnosu bila prisiljena preuzeti cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje tako i za postupanje i odluke poslovno sposobnog sukontrahenta. Takvo što zacijelo se ne bi moglo podvesti pod

„fer“ poslovni odnos jer ne smije se zanemariti činjenica da je svaki poslovni odnos najmanje dvostran te se mora voditi računa o svim ugovornim stranama takvog odnosa. Banka međutim, ne može preuzeti odgovornost za potrošača već mu jedino može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti da li odgovara njegovim potrebama i mogućnostima, što je tužitelj nesporno i učinio. Nadalje, iluzorno je očekivati da banka pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim potrošačem. To, obzirom na specifičnost usluge jednostavno nije moguće, kako zbog posebne regulative u poslovanju banaka, tako i zbog činjenice da bi postupak odobravanja kredita trajao mjesecima, a bančina bi usluga time u tolikoj mjeri poskupjela da bi većini potrošača bila nedostupna. Upravo iz toga razloga banke nude veći broj istorodnih usluga i proizvoda od kojih se svaki nudi pod različitim uvjetima, kako bi potrošač mogao odabrati upravo onaj koji najviše odgovara njegovim predviđenim potrebama i realnim mogućnostima. Osim toga, potrošač/korisnik kredita je poslovno sposobna osoba koja je, od tuženika prije zaključenja ugovora dobio sva potrebna pojašnjenja i informacije, te je tu činjenicu i potvrdio potpisom ugovora. Nadalje, taj isti ugovor u pogledu međusobnih prava i obveza ugovornih stranaka mu je ponovno pojašnjen od strane javnog bilježnika prilikom solemnizacije. Presuda Županijskog suda u Puli Gž-2658/12 jasno ističe kako niti valutna klauzula niti promjenjiva kamatna stopa u ugovoru o kreditu nisu ništetni, neodređeni niti neodredivi, te da nisu narušena načela obveznih odnosa, odnosno da je solemnizacijom ugovora o kreditu stvorena neoboriva pretpostavka da je tužitelj, kao korisnik kredita, upoznat sa svim ugovornim klauzulama, te jasno navodi: „Tužiteljica je svojom slobodnom voljom pristupila sklapanju ugovora sa tuženikom, Ugovor o kreditu je solemniziran pa stoga postoji neoboriva pretpostavka da je tužiteljica bila upoznata sa svakom od točaka Ugovora.“ Tužitelj očigledno pokušava svoj slučaj, potpuno pogrešno i promašeno, podvesti pod kategoriju slučajeva u kojima se potrošači mogu pozvati na utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13. Naime, sud u spomenutoj presudi nije utvrdio da je nezakonita odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, nego da je nepoštena odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu, čime bi po stavu suda bili povrijeđeni kolektivni interesi. Dakle, spornom presudom je utvrđeno da bi jednostranom promjenom kamatne stope bili povrijeđeni kolektivni interesi, međutim, nije utvrđeno da je povrijeđen i konkretan individualni interes ili pravo bilo kojeg konkretnog potrošača, budući da to očito ovisi o svakom pojedinom slučaju. U tom smislu, tuženik citira iz presude Vrhovnog suda broj Revt 249/14-2: „Polazeći od naravi banaka kao novčarskih institucija čiji krajnji cilj je ostvarivanje zarade, ovaj sud ne dovodi u pitanje njihovo legitimno pravo da u ugovorima o kreditu ugovaraju promjenljivu kamatnu stopu, koja je sa aspekta isplativosti njihovog poslovanja nužnost (posebno kada se radi o ugovorima o kreditu koji se sklapaju na duže vremensko razdoblje), a sve s obzirom na brojne ekonomske čimbenike koji izravno ili neizravno utječu na određivanje njezine visine.“ Nadalje, u pogledu promjenjive kamatne stope u ugovorima o kreditu koji su bili predmetom konkretnog sudskog postupka, i sami su sudovi utvrdili da je riječ o zakonom dopuštenom načinu ugovaranja visine kamate, koji je uobičajen i prihvaćen od strane potrošača. Sama Hrvatska narodna banka (HNB) kao regulatorno i nadzorno tijelo poslovanja kreditnih institucija u Republici Hrvatskoj, u svojim redovnim očitovanjima i izvještajima o radu banaka, navodi kako banke koje posluju u Republici Hrvatskoj u svojim ponudama građanstvu (potrošačima) „uobičajeno svoje kreditne i depozitne proizvode nude uz administrativno promjenjivu kamatnu stopu – kamatnu stopu čija se visina mijenja po odluci uprave banke“. Hrvatska narodna banka također je iznijela stav da „građani koji su se odlučili na kreditno zaduživanje kod jedne od poslovnih banka svjesno su i svojevoljno ušli u rizik promjene kamatne stope.“ Nesporna je činjenica da tuženik do stupanja na snagu izmjena ZPK iz 2013. godine nije imao zakonskih obveza glede

izmjene ili usklađivanja odredaba o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da definira parametre promjenjivosti, ali su ga do tada obvezivale odredbe tada važećih propisa na definiranje uvjeta promjenjivosti kamatne stope, čemu je tuženik u cijelosti i udovoljio. Tuženik nadalje ističe kako tužitelj svakako pogrešno tumači citiranu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, što iz iste ni na koji način ne proizlazi. Tužitelj zahtijeva da se Ugovor tretira kao da je sklopljen s fiksnom kamatnom stopom koja je vrijedila prema početnom otplatnom planu, što je u potpunosti neosnovano i, u krajnjem slučaju, protivno zakonu. Naime, cilj zaštite prava potrošača ne može biti retroaktivno urediti poslovni Odnos na način da je potrošač u povoljnijem položaju od onog u kojem bi bio da nijenastupio sporni slučaj. To nije „naknada štete“ niti „stjecanje bez osnove“ niti „restitucija“, već se radi o potpuno pogrešnom tumačenju kako presude Visokog trgovačkog suda tako i presude Vrhovnog suda, na isključivu štetu tuženika. Budući da niti jedna banka nije nudila kredite u CHF s fiksnom kamatnom stopom, neosnovano je sada tužitelju omogućiti položaj kao da su stranke sklopile kredit s fiksnom kamatnom stopom jer takav ugovor nije postojao. Na taj način se tuženiku gotovo nameće nemoguća činidba, a tužitelja se stavlja u povoljniji položaj od onog u kojem je bio u trenutku sklapanja samog ugovora o kreditu, što je potpuno protivno zakonu. Što se tiče „nezakonitosti“ kamatne stope, sukladno odredbama ZOO jedino ukoliko ugovorena visina kamatne stope prelazi zakonom dopuštenu visinu stope, ista se može smatrati „nezakonitom“. Naime, kako je već istaknuto, slijedom svih zakonskih propisa koji uređuju pitanje bankarskog poslovanja, nesporno da je banka mogla mijenjati kamatnu stopu i takvo pravo ugovorno urediti s klijentom, no pri tome je bila dužna postupati sukladno odredbama relevantnih propisa i izvršavati obveze glede obavještavanja klijenata, što je tuženik nesporno i učinio. Ugovor o kreditu tuženika sadrži jasnu i razumljivu odredbu da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke. Iz navedenog je razvidno da je činidba u pogledu kamate na kredit određena, odnosno odrediva, te nema mjesta upiranju na ništetnost spomenute ili bilo koje druge odredbe ugovora o kreditu. Vrhovni sud RH svojom odlukom Gzz-2/02-2, utvrđuje da : „pod uvjetom da tako određena kamata nije zelenaška ... stopa ugovorne kamate ne mora biti stalna. Kad se, naime, zajam vraća kroz razdoblje od više godina, a u tom se razdoblju mijenja stopa ugovorne kamate koju banke ugovaraju za takvu vrstu posla, onda ugovornu kamatu treba obračunati po stopi važećoj za odnosno razdoblje.“ Sukladno Zakonu o bankama i Zakonu o kreditnim institucijama koji su omogućavali ugovaranje ovakve ovlasti na strani banaka, ugovorna odredba kojom se banka ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je neodrediva tim više što je gornja stopa ugovorne kamate bila određena najvišom visinom stope zakonske zatezne kamate prema prisilnim propisima o najvišoj dopuštenoj ugovornoj kamatnoj stopi. Osim toga, i sama činjenica da i ZOO u čl. 26. st. 1. izričito dopušta i predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope jasno daje do znanja kako ugovaranje promjenjive kamatne stope nije i ne može biti „protivno prisilnim propisima i moralu društva“, dakle ne može biti ništetno. Štoviše, odredba čl. 26. st. 3. ZOO predviđa i mogućnost da stopa ugovorene kamate ne bude određena, u kojem se slučaju primjenjuje zakonsko a ne ugovorno rješenje. Dakle, prema odredbi čl. 26. st. 3. ZOO očito je kako za valjanost ugovora stopa kamate uopće ne mora biti ugovorena jer sam zakon sadrži rješenje za takav slučaj. Napokon, tužitelj je izričito pristao na klauzulu o promjeni kamatne stope, a koje se promjene nisu događale jednostrano i proizvoljno, već primjenom točno određenih kriterija predviđenih metodologijom tuženika, uz izričitu vezanost kamatne stope po kreditu tužitelja uz referentnu kamatnu stopu EURIBOR čime se automatski, i po samoj presudi VSRH broj Revt-249/14, isključuje element nepoštenosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pri čemu je tuženik kod svake promjene kamatne stope

uredno tužitelju slao o tome obavijest i pripadajući otplatni plan. Dakle, tuženik je u svemu postupio sukladno važećim zakonskim i ugovornim odredbama. Izračun promjena kamatnih stopa po kreditu „kakve su trebale biti“ primjenom samo jednog od kriterija promjene, a u skladu s kojim je tužitelj očigledno i specificirao tužbeni zahtjev, nije vjerodostojan ni u kom pogledu, dapače, proizvoljan je i ne proizlazi iz dokumentacije priložene uz tužbu, pa se kao takav niti ne može uzeti kao valjani temelj postavljenom tužbenom zahtjevu na isplatu. Napokon, izmjenama i dopunama ZPK iz 2013.g., uveden je novi kriterij promjene kamatne stope koji se primjenjuje od 01.01.2014.g. – dakle, od 01.01.2014.g., kriterij promjene kamatne stope uveden je po sili zakona, a svako drugačije postupanje u smislu primjene takvog, zakonom reguliranog kriterija, na razdoblje prije 01.01.2014.g. je nedopustivo i nezakonito jer bi se time negirala činjenica da su stranke odabrale sklapanje ugovora baš takvog sadržaja koji predviđa promjenjivu kamatnu stopu. Isto tako, obzirom na činjenicu da je kamatna stopa po kreditima za razdoblje nakon 01.01.2014.g. regulirana zakonom (fiksirana na 3,23 %), tužitelj nema pravnog interesa niti mu je dopušteno potraživati „preplaćene“ iznose za period nakon 01.01.2014.g., kada je kamatna stopa po kreditima određena samim zakonom. Tuženik ističe kako je u vrijeme zaključenja i važenja predmetnog ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003.g. (NN 96/03), dalje u tekstu ZZP, gdje je člankom 59. propisan obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, a koji treba obuhvaćati, između ostaloga, i odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojim se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti. Kao što je navedeno, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora bile su na snazi odredbe „starog“ ZZP-a kao i Zakona o bankama, te je tuženik je, u skladu sa svojim obvezama iz navedenih propisa, u općim uvjetima poslovanja, objavio kriterije promjenjivosti kamatne stope. Pored navedenog, tuženik je, od stupanja na snagu ZOKI-ja, tužitelja informirao o promjeni kamatne stope 15 dana prije primjene izmijenjene stope, te uz obavijest dostavljao izmijenjeni otplatni plan, sukladno odredbi čl. 308. st. 1. ZOKI. Prije stupanja na snagu ZOKI obveza dostave osobnih obavijesti nije bila izričito propisana niti "starim" ZZP niti Zakonom o bankama, koji su tada, glede ovog pitanja, bili u primjeni. Zakon o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je obavještavanje putem sredstava javnog priopćavanja, a HNB je bila stava da bi takav način obavijesti zadovoljio i odredbu čl. 62. st. 2. "starog" ZZP. No iako to nije bilo propisano odredbama Zakona o bankama te je HNB-a bio stava da se obavještavanje putem sredstava javnog priopćavanja ima smatrati urednim, tuženik je dostavljao potrošačima personalizirane obavijesti o promjeni kamatnih stopa i novoj visini anuiteta. Slijedom navedenoga, tuženik ističe kako je prilikom zaključenja predmetnoga ugovora s tužiteljem u potpunosti poštovao tada važeću zakonsku regulativu te je argumentacija tužitelja koja pokušava svoj slučaj podvesti pod zakonske odredbe važeće u vrijeme podnošenja predmetne tužbe sudu, a ne u vrijeme zaključenja/trajanja ugovora o kreditu, očito pogrešna i promašena. Nesporno je, dakle, da je tuženik mogao mijenjati kamatnu stopu i takvo pravo ugovorno urediti s klijentom, no pri tome je bio dužan postupati sukladno odredbama relevantnih propisa i izvršavati obveze glede obavještavanja klijenata, što je tuženik nesporno i učinio. Znači, Ugovorna odredba kojom se banka, ovdje tuženik, ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je kao takva valjani temelj za isticanje tužbenog zahtjeva kakvog je postavio tužitelj. S druge strane, kod ugovaranja promjenjive kamatne stope riječ je o samostalnom određivanju cijene i takvo sporazumno određivanje cijene ne predstavlja nepoštenu odredbu. Naime, na temelju odredbe čl. 143. st. 1. i 2. ZOO ništetne su odredbe općih uvjeta koje su protivne samoj svrsi ugovora ili dobrim poslovnim običajima. Naime, temeljna odluka o tome je li kamata kao protučinidba za prepuštanje kapitala trebala biti fiksna ili promjenjiva

izravno se dotiče cijene odnosno glavne činidbe pojedinog ugovornog partnera, pa sukladno odredbi čl. 143. st. 1 i 2. ZOO i čl. 49 Zakona o zaštiti potrošača predstavlja slobodnu volju i suglasno odlučivanje ugovornih stranaka. Sama kamatna stopa po kojoj će banka plasirati kredite odraz je poslovne politike banke i tržišnih uvjeta kojima je ona izložena, što je nesporno i nije potrebno dodatno obrazlagati, isto kao i činjenicu da banka ima opravdan interes uskladiti svoje kamatne stope s promjenjivim prilikama na tržištu kapitala kako u pogledu postojećih ugovora koje je već sklopila sa svojim klijentima tako i u pogledu novih usluga. Institut promjenjive kamatne stope je zakonom predviđen i dozvoljen, te je ugovornim strankama nesporno jasno da će u tom slučaju kamatna stopa varirati, a da banke usklađuju kamatne stope sukladno uvjetima na tržištu, odnosno ugovorenim uvjetima promjenjivosti. Upravo iz ranije navedenih razloga, odnosno nemogućnosti predviđanja kretanja svih elemenata koji utječu na promjenu kamatne stope, a u isključivoj su ovisnosti o tržišnim kriterijima, čak i primjenjivi propisi europskog prava izuzimaju iz ocjene poštenosti odredbe među koje spada i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. U tom smislu, Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993.g. koja regulira pitanje nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima, sadrži Prilog u vidu otvorene liste ugovornih odredbi koje se smatraju nepoštenima u smislu čl. 3. iste Direktive, pa se tako, pod 1./točka j. Priloga navodi da se nepoštenim odredbama smatraju odredbe koje imaju za cilj ili posljedicu: „davanje mogućnosti prodavatelju roba ili davatelju usluga da jednostrano izmjeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom;“....ALI takva se odredba neće smatrati nepoštenom ukoliko se radi o ...“proizvodima ili uslugama kod kojih je cijena povezana s oscilacijama burzovnih kotacija ili indeksa ili stopama na financijskom tržištu koje prodavatelj robe ili davatelj usluga nema pod nadzorom;“ (2./točka c. Priloga Direktive 93/13). Obzirom da se u konkretnom slučaju, kao i u ostalim slučajevima koji se odnose na ugovore o kreditu s ugovorenom promjenjivom kamatnom stopom, radi upravo o ranije opisanoj situaciji, odnosno kamatna stopa se mijenja sukladno tržišnim kriterijima i elementima čije su oscilacije izvan nadzora tuženika, izuzeće od ocjene poštenosti predviđeno citiranom odredbom Direktive 93/13, primjenjuje se u konkretnom i svakom istovjetnom slučaju. Naime, kriteriji promjene kamatnih stopa, odnosno načina obračuna kamate, kako je već navedeno, određeni su Općim uvjetima poslovanja banke, što znači da tuženik ne ugovara promjenjivu kamatnu stopu, niti mijenja kamatne stope u potpunosti samostalno i bez adekvatnih kriterija. Konačno, ni jednoj banci nije poslovni interes povećanjem kamatne stope povećati rizik nemogućnosti vraćanja kredita i tako u stvari generirati gubitak. Objektivni kriteriji, zapravo uvjeti promjenjivosti koji određuju „cijenu” kredita su troškovi izvora sredstava na domaćem i međunarodnom tržištu novca, regulatorni troškovi HNB-a, kreditni rizik zemlje (CDS), te marža koja uključuje operativne troškovi banke i kreditni rizik klijenta. Cijena kredita, odnosno parametri koji na tu cijenu utječu, naravno, određuju i visinu kamatne stope. Svi elementi koji su utjecali i utječu na cijenu kredita kao i na način promjene kamatne stope javno su dostupni i nisu proizvoljni elementi bilo koje od banaka, već ovise o svim navedenim uvjetima, što je notorno. Nadalje, svaka banka je slijedom odredbi zakona koji reguliraju njeno poslovanje dužna uključiti sve troškove kako bi izradila cijenu po kojoj može plasirati kredite. Upravo zbog prava prikupljanja depozita od klijenata, koja za sobom povlači i posebnu odgovornost, banke moraju na dnevnoj osnovi pratiti i upravljati svojim potraživanjima i obavezama poštujući pritom pravila cjenovne politike. Na samu cijenu kredita, a kako je ranije navedeno, utječu troškovi izvora sredstava na domaćem i međunarodnom tržištu novca, regulatorni troškovi HNB-a, kreditni rizik zemlje (CDS), te marža koja uključuje operativne troškovi banke i kreditni rizik klijenta. Veliki utjecaj na cijenu financiranja ima regulatorni trošak HNB-a kroz obveznu pričuvu, graničnu pričuvu s prinosom 0%, održavanje min. 17% kratkoročnih deviznih potraživanja u odnosu na devizne obveze Banke te obavezni upis blagajničkih zapisa – na 1 godinu

s prinosom 0%. Kako bi zaustavila zaduživanje domaćih banaka u inozemstvu (granična obvezna pričuva), HNB je tijekom 2006. godine pokušala zaustaviti i kreditiranje s regulatornom mjerom obaveznog upisa blagajničkih zapisa u HNB po 0%. Obje su mjere utjecale na porast troškova financiranja i tuženik je bio primoran (da ne bi ugrozio izvore financiranja - depozite klijenata i obaveze po inozemnim kreditima) povisiti cijene kredita. Tek s krajem 2008. godine (listopad 2008) HNB ukida regulatornu mjeru granične obvezne pričuve i krajem 2009. (studeni 2009) mjeru obaveznog upisa blagajničkih zapisa. Navedene otpuštene regulatorne mjere utjecale bi na smanjivanje cijena izvora financiranja da se krajem 2008. godine nije rasplamsala kriza na međubankarskom tržištu koja je za sobom povukla visoke premije rizika zemlje CDS. Za sva financiranja banke su morale plaćati visoke premije CDS-a koji je izvore financiranja na 5godišnjoj razini podigao između 3%-5% ne uzimajući u obzir dodatne regulatorne mjere HNB. Primjerice, u posljednjem kvartalu 2008. godine CDS za Hrvatsku povećao se sa 1,00 % na 4,5%, dok je npr. u 2004. godine navedeni parametar za Hrvatsku bio zanemariv. Svi elementi koji su utjecali i utječu na cijenu kredita kao i na način promjene kamatne stope javno su dostupni i nisu proizvoljni elementi bilo koje od banaka, već ovise o svim navedenim kriterijima. S druge strane bitno je istaći da je tuženik od strane HNB-a podvrgnut redovitim provjerama poslovanja, uključujući i parametre promjenjivosti kamatnih stopa, visine kamatnih stopa i cijene kredita, po kojim provjerama HNB nije kod tuženika uočila niti istakla bilo kakve nepravilnosti ili neusklađenosti sa pozitivnim propisima. Naprotiv, HNB u svome očitovanju na upit potrošača, a kako je već ranije navedeno, ističe da su poslovne banke izradile dokumente kojima se objašnjava potrošačima promjenjivost kamatne stope, da su potrošači svjesno i svojevoljno ušli i poslovni odnos s bankom te svjesno preuzeli rizik takvog odnosa, odnosno da se u slučaju primjene promjenjive kamatne stope radi o uobičajenom i zakonitom poslovanju banaka u potpunosti usklađenom sa regulativom HNB! Smisao ugovaranja promjenjive stope je upravo prilagođavanje stope uvjetima na tržištu za koje je izvjesno da će se mijenjati u razdoblju na koje je ugovor zaključen, a tuženiku sigurno nije u interesu proizvoljno i nerazmjerno stanju na tržištu mijenjati kamatnu stopu, kako zbog reputacijskog rizika, tako i zbog toga što bi na taj način doveo u pitanje mogućnost otplate kredita na koje se primjenjuju neopravdano visoke kamatne stope. Nadalje, tuženik obzirom na troškove financiranja i sve elemente koji su utjecali i utječu na cijenu kredita nije teretio tužitelja za ukupni iznos povećanja troškova financiranja, te u smislu iznesenoga, tuženik ističe kako svoje ugovorno i zakonsko pravo na promjenu visine kamatne stope ostvaruje u cijelosti savjesno odnosno sukladno načelu savjesnosti i poštenja u ostvarenju ugovornih prava i obveza, kao i sukladno tržišnim okolnostima zbog kojih je nesporno i povećana cijena troškova financiranja. Dakle, budući da je postupanje tuženika u pogledu promjene kamatnih stopa sukladno odgovarajućim regulatornim propisima HNB-a, te da je usklađeno i sa zahtjevima ZPK, a kako je već navedeno, očito je da u tom smislu nema protupravnosti u postupanju tuženika kao i da promjenama kamatne stope tuženik nije povrijedio kolektivne interese potrošača niti bilo kakav individualni interes odnosno pravo tužitelja. Tuženik, nadalje, ističe kako iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštiti potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna, odnosno bez pravnog učinka, ovo tim više što je i u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje upravo promjenjive kamatne stope. Uzevši u obzir sve prethodno izneseno, tuženik zaključuje kako tužitelj očito pogrešno tumači da je svaka ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi bez pravnog učinka, te da je

svaka takva ugovorna odredba nepoštena. Naime, osim što navedeno nije točno, isto ne proizlazi iz sporne presude a niti proizlazi iz odredbi ZZP te Direktive EU 93/13 prema kojoj klauzula o jednostranom mijenjanju kamatne stope nije iznimno nepoštena upravo glede osoba koje pružaju financijske usluge – dakle banaka – pridrže li one sebi pravo da u opravdanim slučajevima mijenjaju bilo aktivnu bilo pasivnu kamatnu stopu ili visinu drugih troškova, a da prethodno ne raskinu konkretan ugovor, ako je osoba koja pruža spomenute usluge obvezna o tome bez odgađanja obavijestiti drugu ugovornu stranu. Tuženik ističe da se u odredbi čl. 83. ZZP jasno propisuje da će se prilikom ocjene poštenosti pojedine odredbe uzeti u obzir narav usluge i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, a što je upravo primjena navedene Direktive 93/13 po kojoj je isključena nepoštenost upravo obzirom na narav usluge – za banke koje mijenjaju kamatnu stopu. Proizlazi da tužitelj smatra kako ima pravo na utuženi iznos, samo iz razloga što se kamatna stopa mijenjala, a što je pogrešno. Zaključno, tuženik ističe kako: - iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštiti potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna; - konkretne kamatne stope koje su bile u primjeni u konkretnom ugovoru, određene su na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije odrediva, - nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate; - u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka je ugovaranje upravo promjenjive kamatne stope; - sporni ugovor o kreditu sklopljen je s valutnom klauzulom u EUR, dok se presuda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača na koju se tužitelj poziva, odnosi isključivo na stambene kredite s valutnom klauzulom u CHF. Očito je kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljem, tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima, kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužitelj pokušava imputirati navodima tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom mijenjanja kamatne stope. Završno, tuženik ističe i prigovor zastare, obzirom da se radi o potraživanju s osnova „preplaćene“ kamate, kako to navodi tužitelj, a na koje se potraživanje primjenjuje zastarni rok od tri godine, stoga su u zastari sva pojedinačna potraživanja s dospijećem unazad tri godine od dana podnošenja tužbe.Pravnim se poslom ne smije odrediti dulje ili kraće vrijeme zastare od onoga vremena koje je određeno zakonom te da zastara neće teći za neko vrijeme (čl. 218. ZOO-a). Ako bi ugovorom bio određen kraći ili dulji zastarni rok od onoga određenog zakonom ili da zastara neće teći za neko vrijeme, bila bi riječ o djelomičnoj ništetnosti u smislu odredaba čl. 324. ZOO-a. Ugovor u kojem su određeni njegovi bitni elementi može opstati i bez ugovorne odredbe o zastarnom roku tako što se ne bi primijenile te ugovorne odredbe, nego zakonske odredbe kojima je određeno vrijeme za zastaru. Same ugovorne strane ne mogu svojom voljom odrediti vrijeme zastare, a svakako to ne može učiniti ni treća osoba (podnositelj kolektivne tužbe). Kako ugovorne strane ne mogu dispozitivno određivati vrijeme i tijek zastare protivno prisilnom propisu, tako niti sud ne može odlučivati o tijeku zastare izvan okvira prisilnog propisa. U tom smislu, a obzirom da ne postoje posebne zakonske odredabe koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, primjenjuju se odredbe o zastari uređene općim normama obveznog prava (čl. 240. – 246. ZOO-a). Čl. 140. Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 79/07 – dalje: ZZP/07) propisano je da pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 131. ovoga Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga Zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku

131. ovoga Zakona, prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za nadoknadu štete protiv osobe koja joj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Dakle, pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava. Iz navedene odredbe jasno proizlazi da podnositelj kolektivne tužbe ne ostvaruje povrijeđeno subjektivno pravo potrošača pa ne može izazvati ni prekid zastare tog prava. Posebno se ističe kako niti tužba potrošača na utvrđenje nišetnosti ugovora ili pojedine njegove odredbe ne prekida zastaru jer se takvom tužbom ne traži utvrđenje postojanja tražbine, njezino osiguranje ili ostvarivanje u smislu čl. 241. ZOO-a. Također, zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe nije identičan tužbenom zahtjevu vjerovnika iz konkretnog ugovora o kreditu, pa podnošenjem kolektivne tužbe nije moglo doći do prekida zastare u ovopredmetnom postupku. Kako odredba iz čl. 241. ZOO-a nije derogirana posebnim zakonom očito je volja zakonodavca bila da se primjene opća pravila obveznog prava, pa je u konkretnom slučaju nastupila zastara predmetnog potraživanja. Slijedom iznesenog svakako proizlazi da je tužba neutemeljena te da se tužitelj pogrešno poziva na odredbe ZOO-a, kao i da je tuženik postupao u cijelosti sukladno ugovoru i preuzetim obvezama, te tuženik predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovane u cijelosti uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Ovdje je potrebno navesti kako je ovaj sud prvotno donio presudu P-3834/2021-22 od 31.01.2023. kojom je usvojio tužbeni zahtjev za utvrđenje da je ništetna odredba predmetnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, odbio tužbeni zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi od 6.850,09 EUR sa zateznom kamatom na pojedine iznose do isplate, te parnični trošak sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate, te obvezao tužitelja na isplatu parničnog troška tuženiku od 1.078,79 EUR sa zateznom kamatom od presuđenja do isplaze, te odbio zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

4. Presudom i rješenjem Županijskog suda u Rijeci, Gž-459/2023 od 0810.2025. ukinuto je prethodno navedene odluka u točci II i III i predmet vraćen ovom sudu na ponovni postupak.

5. U obrazloženju iste presude stoji kako je pogrešno utvrđenje suda prvog stupnja da bi zahtjev tužitelja za povrat onoga što je isplatio na temelju ništetne ugovorne odredbe bio u zastari, budući da se u konkretnom slučaju ne radi o restitucijskom zahtjevu kao posljedici utvrđenja nitšetnosti ugovornih odredbi u CHF, te da bi ništetnost ugovora bila ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, već zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je u konkretnom slučaju pobijanom presudom odlučeno o ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, zastara zahtjeva za povrat nezakonito obračunatih i obračunatih kamata u vrijeme kada je taj zahtjev postavljen, nije ni počela teći. S obzirom da zbog pogrešnog pravnog pristupa sud prvog stupnja nije odlučivao o visini postavljenog tužbenog zahtjeva za isplatu, to je u navedenom dijelu činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, iz kojih razloga je presuda suda prvog stupnja u tom dijelu, kao i u odluci o parničnom trošku ukinuta i na temelju odredbi iz čl. 370. i čl. 166. st. 3. ZPP-a odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

6. U ponovnom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku ugovora o kreditu od 20.05.2005. (list 7-11 spisa), preslika otplatnog plana na dan 24.05.2007. (list 12-17 spisa), presliku zk izvatka za podul. 1639 k.o. Resnik (list 19 spisa), plan otplate kredita (list 22-27 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 31-47 spisa), pregled stopa (list 49-52 spisa), te je pročitano vještvo dipl. oec. Maria Tkaleca (list 75-96 spisa), te iskaz tužitelja (list 111-112 spisa), i svjedoka Davora Funduka (list 122-123 spisa)

7. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja djelu cijelostiomično osnovan.

8. Među strankama je nesporno da su iste zaključile Ugovor o kreditu od 20.05.2005. temeljem kojeg je tuženik odobrio tužitelju kao korisniku kredita iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti od 102.031,92 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita za kupnju stambenog objekta sa rokom korištenja do 24.11.2007. sa kamatom po kamatnoj stopi promjenjivoj u skladu sa odlukom banke o kreditiranju građana, a koja u vrijeme zaključenje ugovora iznosi 5,65% godišnje, koja se obračunava u kunama po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno sa njima, uz rok otplate kredita od 360 mjeseci.

9. Među strankama je također nesporno kako je tužitelj isti Ugovor ispunio ugovor u cijelosti, da je sa tuženikom ugovorio da će plaćati promjenjivu kamatnu stopu, a sukladno Odluci o kamatnim stopama banke,

10. U ponovnom postupku među strankama je samo sporno pitanje da li je nastupila zastara potraživanja po osnovi preplaćenih anuiteta temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi za razdoblje dospijeća prve obveze, tj. 08.02.2008. do konačne otplate, tj. 08.02.2015.

11. Slijedom navedenog među strankama je sporno da li je i u kojoj visini došlo do pretplate kredita tužitelja prema tuženiku temeljem navedenih ništetnih odredbi. Iz vještva dipl.oec. Maria Tkaleca proizlazi kako je tužitelj je kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom sklopio kreditu broj 9012529575 dana 25.05.2007. godine (list 7-11 spisa), koji je ugovorom, između ostalog, ugovoreno: Banka obavezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 102.031,92 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke na dan korištenja kredita. Kredit se odobrava za: kupnju stambenog objekta. Na kredit u otplati korisnik kredita obavezuje platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a koja je na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 5,65% godišnje. Visinu kamatne stope Banka može promijeniti sukladno broju grupa proizvoda ili ovisno o korištenju grupa proizvoda, te urednost poslovanja korisnika kredita, i to na dan 01.01. a primjenjuje se za razdoblje od 01.01. do 30.06. tekuće godine, i na dan 01.07. a primjenjuje se za razdoblje od 01.07. do 31.12. tekuće godine, s tim da kamatna stopa ne može biti viša od važeće kamatne stope propisane odlukom Banke o kreditiranju građana za stambene kredite bez umanjenja kamatne stope sukladno brojem grupa proizvoda i urednosti poslovanja Korisnika kredita u trenutku promjene. Kamata se obračunava u EUR (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom), a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. U razdoblju od početka korištenja kredita do prijenosa kredita u otplatu, na iskorišteni iznos kredita korisnik kredita plaća banci interkalarnu kamatu u visini redovne kamatne stope iz ovog ugovora. Na dospjele, nepodmirene obveze iz ovog Ugovora, osim u mjeri u kojoj je to zaprijećeno mjerodavnim propisima, banka će za razdoblje zakašnjenja obračunavati i naplaćivati zakonsku zateznu kamatu, koja je promjenjiva u skladu s

propisima. Rok otplate kredita je 320 mjeseci. redit u iznosu od 102.031,92 EUR i redovna kamata otplaćuje se u 360 jednakih mjesečnih anuitetima, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. U slučaju promjene stope ovog Ugovora, korisnik kredita pristaje da banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obavezuje plaćati teko izmijenjene anuitete. Prvi anuitet dospijeva na naplatu istekom mjesec dana od dana prijenosa kredita u otplatu. Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, svakog 8-og u mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta. Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog ovim Ugovora u cijelosti ili djelomično sukladno aktima Banke, ali o tome je dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećem na dan prijevremene otplate. Radi osiguranja plaćanja tražbine iz ovog Ugovora, korisnik kredita kao ugovaratelj osiguranja Police osiguranja života broj: 0/19/0015862 osiguratelja: GENERALI OSIGURANJE d.d., obvezuje se uručiti i vinkulirati u korist banke policu osiguranja života za cijelo razdoblje otplate kredita. Svoju obvezu osiguranja iz prethodnog stavka, Korisnik kredita ispunjava ugovaranjem osiguranja kod Banke kao zastupnika u prodaji osiguranja, za cijelo razdoblje otplate kredita i predajom Banci police osiguranja vinkulirane u njenu korist. tranke suglasno određuju da de Korisnik kredita premiju osiguranja za prvu godinu osiguranja platiti sam, u cijelosti odmah kod ugovaranja. Premije osiguranja za naredne godine, po dospijeću svake godišnje premije, banka de platiti osiguravajućem društvu u iznosu naznačenom u polici osiguranja, s tim da će Korisnik kredita nadokaditi banci iznos svake godišnje premije uplatom iznosa premije na račun kredita kod Banke. Korisnik kredita se obvezuje plaćati banci iznos premije do dana dospijeća onog anuiteta koji neposredno slijedi iza dana dospijeća godišnje premije osiguranja. O dospijeću plaćanja ugovorene premije osiguranja banka će unaprijed, pisanim putem izvijestiti korisnika kredita. Stranke su suglasne da banka plaćene iznose premije osiguranja namiri od Korisnika kredita iz njegovih uplata izvršenih u korist banke po osnovi ovog Ugovora, prije dospjelog anuiteta po kreditu. Ako korisnik kredita prijevremeno otplati kredit ili ovaj Ugovor prestane važiti zbog nekog drugog razloga navedenog u ovom Ugovoru, obveza plaćanja premije od strane Banke se gasi. Iz dostavljenih u spis Knjigovodstvenih kartica (list 29-47 spisa), razvidne su sve obveze na ime otplate kredita kao i sva plaćanja. Nadalje, iz Knjigovodstvenih kartica, proizlazi slijedeće: Da je tužitelj obveze po kreditu podmirivao o dospijeću, pa mu tuženik nije zaračunavao zateznu kamatu, Da je tuženik tužitelju zaračunao ostale obveze (troškove i naknade). Da je tužitelj plaćao ugovorenu godišnju premiju osiguranja života. Da je predmetni kredite prijevremeno u cijelosti otplaćen. Po predmetnom kreditu su ugovorene i zaračunate slijedeće obveze: anuiteti, naknade i troškovi, te premija osiguranja života. Ugovoreni anuiteti po predmetnom kreditu Prema Ugovoru o kreditu, proizlazi da je otplata kredita ugovorena u jednakim mjesečnim anuitetima uz proporcionalan i dekurzivan obračun kamate (računski provjereno po vještaku). Anuiteti se sastoje od dijela kojim se otplaćuje glavnica (otplatna kvota) i dijela kojim se otplaćuje kamata. Kamata se obračunava na nedospjelu glavnicu kredita, te se dospijećem anuiteta, smanjuje nedospjela glavnica kredita za iznos dospjele glavnice u anuitetu. Promjenom kamatne stope, mijenja se udio kamate u anuitetu i udio kojim se otplaćuje glavnica kredita. Ukupna obveze na ime otplate anuiteta utvrđenih po početno ugovorenoj kamatnoj stop i iznosi 158.513,41 EUR. 6. Na ime otplate anuiteta ukupno je plaćeno 158.60,27 EUR. 7. Prema tome, ako se po predmetnom kreditu primijeni početno ugovorena kamatna stopa kroz cijelog razdoblje kreditiranja, na ime otplate anuiteta ukupno je više plaćeno 87,84 EUR, odnosno 492,46 kn prema srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Uzimajući u obzir zakonski redoslijed uračunavanja plaćanja, više plaćeni iznos od 492,46 kn odnosi se na

najmlađu uplatu i to uplatu od 16.02.2018. godine. 8. Iz tužbe i priloženog nalaza u spis (list 48-52 spisa), proizlazi da tužiteljica potražuje samo „pozitivne“ razlike između plaćenog iznosa na ime anuiteta i anuiteta utvrđenog po početno ugovorenoj kamatnoj stopi. Nadalje, vještak napominje da je u priloženom nalaza u spis (list 48 52 spisa) kada je razlika negativna, kao rezultat navedena nula (0), a ne negativni iznos. Samo pozitivna mjesečna razlika između plaćenog iznosa na ime anuiteta i anuiteta utvrđenog po početno ugovorenoj kamatnoj stopi iznosi 6.850,59 kn. Mjesečni iznosi i dospijeća samo „pozitivnih“ razlika specificirani su na stranici 7-8 nalaza. 9. U odnosu na zadatak postavljen prema prijedlogu tuženika, vještak navodi da taj dio zadatka ne može izraditi jer tuženik nije dostavio potrebne podatke za izradu nalaza. Osim toga, vještak napominje da tuženik i dostavi sve podatke, moguće je da vještak neće moći izraditi nalaz, odnosno utvrditi kretanje redovne kamatne stopa po navedenim parametrima ili da će izrada nalaza iziskivati značajno veće troškove. Naime, samo utvrđivanje marže koja uključuje operativne troškove banke iziskivalo bi računovodstvenu analizu troškova cijele banke, a što bi spadalo pod djelomičnu reviziju tuženika, a što je izuzetno veliki trošak.

12. Ovaj sud u cijelosti je prihvatio navedeno vještvo kao i njegovu dopunu osim u dijelu izračuna negativnih razlika kao objektivno i stručno, sačinjeno prema pravilima struke imenovanog vještaka, a temeljem cjelokupne dokumentacije u spisu, te imajući u vidu da navedeno vještvo stranke nisu imale prigovora.

13. Vještak je jasno naveo temeljem koje dokumentacije je izvršio izračun uz jasnu naznaku i tablični prikaz svakog pojedinog iznosa plaćenog anuiteta, kamatne stope, tečaja obračuna te formule izračuna, te je ovaj sud u cijelosti je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dipl. oec. Maria Tkaleca, kao objektivno i stručno, sačinjeno prema pravilima struke imenovanog vještaka, a temeljem cjelokupne dokumentacije u spisu, imajući u vidu da na isto stranke nisu imale prigovora.

14. Prigovor tuženika da ovakav izračun ne pridonosi rješenju spora obzirom je izrađen kao da su stranke ugovorile kunski kredit je pravne naravi i o njemu je sud iznio svoj stav u prethodnom dijelu obrazloženja ove presude te sud nije odredio saslušanje vještaka, jer se radi o pravnim prigovorima. U odnosu na prigovor tuženika koji se temelji na činjenici da je određene mjesece tužitelj plaćao anuitete po stopi nižoj od početno ugovorene posebno valja istaknuti da tuženik nema svojstvo potrošača te se na njega nje primjenjuje zaštita koja je potrošačima pružena u kolektivnom sporu. Tuženik je banka, tj. financijska institucija čija je osnovna funkcija da pruža usluge u vezi s izdavanjem kredita što znači da mu je itekako bila poznata mogućnost izmjene kamatne stope i taj rizik je preuzeo kao rizik poslovanja. Dakle, obračun po nižoj kamati je poslovni rizik koji je tuženiku kao financijskoj instituciji bio poznat.

15. Osim toga, tužitelj ništa nije steko plaćanjem manjih iznosa anuiteta pa time nisu ostvareni uvjeti na temelju kojih bi iznos više plaćenih anuiteta trebalo umanjiti za iznose manje plaćenih anuiteta po nižoj kamatnoj stopi. Stoga takvi prigovori tuženika ne dovode u sumnju vjerodostojnost nalaza i mišljenja, jer je vještak nalaz i mišljenje izradio u skladu sa zadatkom suda, a ostalo su prigovori pravne naravi o kojima ocjenu daje sud. Pritom tuženiku valja odgovoriti da isti, u odnosu na iznos tzv. negativne razlike nije do zaključenja prethodnog postupka eventualno istaknuo niti prigovor radi prebijanja niti protutužbu niti do zaključenja glavne rasprave eventualno prigovor prijeboja, a u kojim slučajevima bi sud jedino bio ovlašten i dužan umanjiti tražbinu tužitelja sa potplaćenim iznosima odnosno tzv. negativnom razlikom (tako i VSRH u presudi poslovni broj Rev-549/23).

16. Priklanjajući se zauzetom stavu u presudi Županijsog suda u Rijeci VSRH u ukidnoj presudo i rješenju Gž-459/2023 od 08.10.2025. kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl.

323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a kako je u konkretnom slučaju pobijanom presudom odlučeno o ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, zastara zahtjeva za povrat nezakonito obračunatih i obračunatih kamata u vrijeme kada je taj zahtjev postavljen, nije ni počela teći, to je razvidno kako nije protekao petogodišnji zastarni rok pa stoga nije nastupila zastara dijela potraživanja koje se odnosi na preplaćene anuitete po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi stoga je tužitelju dosuđen iznos od 909,23 EUR sa zateznom kamatom na pojedine iznose za razdoblje dospijeća prve obveze, tj. 08.02.2008. do konačne otplate, tj. 08.02.2015., a koji se odnosi na preplaćene anuiteta po osnovi promjenjive kamatne stope, slijedom čega sukladno čl. 1111 ZOO-a je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

17. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je do 31. srpnja 2015. sukladno odredbi čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05), a u smislu čl. 1165. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.).

18. Budući da je u sporu tužitelj uspio u cijelosti, to je mu je tuženik u smislu čl. 154. st. 3. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi cjelokupni parnični trošak i to:za sastav tužbe 150,00 EUR, za sastav podneska od 13.09.2021., 19.01.2022., 06.12.2022., 06.05.2026. 150,00 EUR za svako ročište, za pristup na ročište 06.10.2021., 23.03.2022., 05.09.2022., 07.12.2022., 17.03.2026., 15.06.2026., 11.09.2026. 150,00 EUR za svako ročište, za sastava žalbe 187,50 EUR, ukupno 1.987,50 EUR, , a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu od 19.91 EUR i presudu od 19.91. EUR i žalbu od 39,82 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02 , 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13,110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP), kao i trošak nužnog financijskog vještačenja u iznosu od 165,90 EUR.

19. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika prema konačnom zahtjevu iz podneska od 20.08.2026. u iznosu od 909,23 EUR.

20. Tužitelju je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 2.233,04 EUR, dok je tuženik zbog gubitka parnice odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 3. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II i III.

21. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka I tužitelja odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (NN broj 78/15), a počev od donošenja ove presude, tj. 27. listopada 2026. do isplate.

U Zagrebu, dana 27. listopada 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

BLAŽENKA BUTIGAN MATIĆ

Elektronički potpisano: 27.10.2026T12:39:57 (UTC:2026-10-27T11:39:57Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: f3af586a-af98-47eb-bb6c-77f7152b139e

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:
1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-3e8e2**

Kontrolni broj: **03e17-4338e-55861**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.